

Pozabljeni trije dolenski generali Vojske kraljevine Jugoslavije

Dolenjski list, feljton (4 nadaljevanja) od 13., 20., 27. Novembra in 4. decembra 2003

Presenetljivo je dejstvo, da so bili od leta 1945 dejansko pozabljeni, ignorirani in "izbrisani" skoraj vsi slovenski generali in admirali Vojske SHS in kraljevine Jugoslavije. Med njimi so bili tudi trije dolenski: **Miroslav Martinčič** iz Kostanjevice in dva Črnomaljca - **Anton Lokar** in **Vladimir Skubic** (po očetu). Izjema je bil samo kontraadmiral Franjo Vučer, za katerega sem, na zahtevo urednika, napisal članek za Enciklopedijo Slovenije.

Nobenega od slovenskih brigadnih generalov in admiralov Vojske kraljevine Jugoslavije ne bomo našli v reprezentančni Vojaški enciklopediji (Vojna enciklopedija JLA, 1958-1969), razen obeh divizijskih generalov - **Rudolfa Maistra** in **Leona Rupnika**, slednjega bolj zaradi njegove kvislinške vloge. Vzrok je bil že dobro znani sektaški odnos v toku NOB do generalov in višjih častnikov poražene kraljeve vojske Jugoslavije. Večina se je sicer znašla v nemškem vojnem ujetništvu, vendar so bili kmalu izpuščeni (razen srbskih generalov). General Rupnik je ponudil sodelovanje Italijanom in pozneje Nemcem, dočim so ostali živeli v NDH, nekateri od njih pa so pomagali NOB (admiral **Vučer** v Drči pri Šentjerneju, generala **Armič** in **Rakuša** pa v Sarajevu).

Splošno je tudi znano, da KPJ ni imela skoraj nobenih pozicij med generali pa niti med višjimi častniki kraljeve vojske, kar je kasneje zelo negativno vplivalo na poveljevanje prvim partizanskim enotam. Kako velik je bil ta problem, najbolje ilustrira dejstvo, da so se NOV priključili samo en general in tri polkovnika kraljeve vojske. Šlo je za divizijskega generala **Borisava Ristića**, ki je 1944 vstopil v NOV in bil kmalu zatem imenovan za vojnega ministra v Šubašičevi vladi. Od polkovnikov so v NOV stopili samo trije, in sicer: **Savo Orovič**, Črnogorec, in dva Slovenca - **Jaka Avšič**, prvi poveljnik četniške (kraljeve) vojske v Slovenije, pozneje pa načelnik GŠ NOV Slovenije, sicer bolj znan po svojem zavzemanju za slovenski poveljevalni jezik v JLA, in **Karel Marčič**, inštruktor v častniški šoli pri GŠ NOV Slovenije, šef geodetske sekcije, predsednik višjega vojaškega sodišča in nazadnje načelnik geografskega inštituta JLA (1945-1953). Avšič in Marčič sta dobila "partizanski" generalski čin 1944, pozneje pa sta bila v JLA upokojena v činu generalpodpolkovnika.

Tudi po osvoboditvi je uradno prevladal povsem negativen odnos do vsega, kar je bilo povezano s kraljem, kraljevo vojsko in bivšo kraljevino Jugoslavijo. Čeprav so se iz ujetništva vrnilo številni generali, admirali in višji častniki, strokovno dobro podkovani in tudi patriotsko usmerjeni, voljni pomagati mladi jugoslovanski armadi, so bili v večini zavrtnjeni, tudi kontraadmiral **Metod Koch**, prvi poveljnik kraljeve vojne mornarice. Zelo verjetno je, da so bili v napoto mladim in ambicioznim partizanskim poveljnikom, pa še sovjetski vojaški inštruktorji so jih gledali postrani. Tudi organi Ozne, ki so preverjali njihovo obnašanje v ujetništvu ali med okupacijo, so jim kaj kmalu prilepili etikete ljudskih sovražnikov in tujih agentov ter jih tako enostavno onemogočili. Uradno so o njihovi usodi odločili na vojaškem zboru 1947 v okolici Beograda, ko so postrojili vse kraljeve častnike, okrog 7.500, pa jim je zatem maršal Tito javno rekel, da mlada JA sicer potrebuje njihovo strokovno znanje, vendar ne morejo računati na poveljniške in komisarske dolžnosti, s tem pa tudi na višje položaje. Tako je bila večina razporejena na predavateljske in operativno-štabne dolžnosti. Takrat se je dejansko zgodil tudi njihov prvi uradni "izbris". Večino so upokojili in prepustili pozabi.

Verjetno se tudi zgodovinarjem, članom strokovnih odborov in urednikom Enciklopedije Slovenije ni zdelo vredno, da bi "vrinili" v ES prav vse slovenske generale in admirale kraljeve jugoslovanske vojske, zatajevane, pozabljene in dejansko izbrisane. Delno so napako popravili v predzadnji, 14. številki, v članku o "Vojski kraljevine Jugoslavije", stran 338 in 339, kjer je pisec članka sicer naštel večino slovenskih generalov in admiralov (Linus **Dekaneva**, **Ferdinand Janež**, **Adolf Kilar**, dr. **Rudolf Kobal**, **Metod Koch**, **Otmar Langerholc**, **Anton Lokar**, **Miroslav Martinčič**, **Mirko Rajh**, **Metod Rakuša in Franjo Vučer**), vseeno pa jih sedem enostavno izpustili. Med njimi so bili: brigadni generali **Bogomil Armič**, **Mihael Lukanc**, **Fran Pogačar**, **Vladimir Skubic**, kontraadmiral **Rikard Salher** ter komodorja **Anton Dolenc** in **Miroslav Grund**.

Zakaj so bili izpuščeni njihovi članki oziroma zakaj so bili "pozabljeni"? So bili manj znani in zato nepomembni!? Morda celo niso bili domoljubi, pa čeprav so skoraj vsi bili Maistrovi borci? Morda se jim je štelo v greh, ker so se vsi, razen Maistra in Salherja, opredelili kot Jugoslovani? No, vse to ne bo držalo. Resnica je verjetno bolj preprosta: nihče od vojaških zgodovinarjev se ni potrudil poiskati njihovih podatkov v arhivu Vojske kraljevine Jugoslavije!

Poleg obeh divizijskih generalov, Rudolfa Maistra in Leona Rupnika, ter kontraadmirala Metoda Kocha (prvi poveljnik kraljeve vojne mornarice), sta si članke v ES "prislužila" še brigadni general **Mirko Rajh** (pisec članka T. F ga je slučajno našel v časopisu Jutro iz 1939, pozneje pa je zvedel, da se je Rajh raje odločil za samomor, kot da bi se priklonil okupatorju) in o kontraadmiralu Franju Vučerju (moj članek, po prošnji urednika).

Torej, od 20 slovenskih kraljevih generalov in admiralov je ostalo pozabljenih, "izbranih" kar petnajst! Vsekakor preveč, če povem, da je bil v tistem času častniški in generalski stan med prvimi v družbi! S tem je bila slovenski vojaški inteligenci storjena velika krivica!

Prve poskuse zbiranja gradiva o slovenskih generalih in admiralih kraljeve vojske Jugoslavije je načel upokojeni brigadir **Janez J. Švajncar** s svojim "poskusnim" seznamom, nato je sledil moj "neideološki in genetski ABC seznam" generalov in admiralov slovenskega rodu, objavljen v Vojnogodovinskem zborniku št. 2000/4. Takrat sem navedel 24 slovenskih generalov in admiralov kraljeve vojske, kasneje, v reviji BOREC/2000 pa kar 28. Kmalu zatem sem v sodelovanju z uglednim zgodovinarjem in specialistom za kraljevo jugoslovansko vojsko, dr. **Miletom Bjelajcem**, izluščil slovenski delež, pa sem za Vojnogodovinskem zborniku št. 13/2003 in BOREC/2003 pripravil istovetni popravek, v katerem je zajetih 20, verjetno dokončno, znanih slovenskih generalov in admiralov Vojske kraljevine Jugoslavije.

Do točnih podatkov sem prišel s pregledom kadrovskega arhiva Vojske kraljevine Jugoslavije, ki je v toku 2003 odprt v Vojnogodovinskem inštitutu v Beogradu. Večino podatkov sem uspel tudi preveriti v matičnih knjigah rojenih pa tudi v neposrednih stikih s sorodniki in potomci. Za nekatere, med njimi tudi Martinčiča in Lokarja, še nisem uspel vzpostaviti stikov s sorodniki. Zato jih tudi predstavljam.

Pri iskanju rodovine brigadnega generala **Vladimirja Skubica** pa sem si uspešno pomagal z iskalno akcijo v Nedeljskem dnevniku, 8. junija 2003. Rezultat je bil presenetljiv. Oglasili so se številni Skubici. Prvi je bil dr. **Marijan Ivanc**, čigar mati Dora je vzdrževala pisne stike z generalom Vladimirjem. **Maks Pavlin** je bil 1941 izgnan s starši v Srbijo, pa so v Vrnjački banji srečali generala Vladimirja, ki se je moral skrivati pred gestapom. Tudi 94-letna **Zvonka Štular** se je spominjala Vladimirja. Enako tudi **Zvone Lavrič** iz Črnomlja. Slikovno gradivo in druge spomine pa so ohranili Skubičevi iz Črnomlja, **Jože in Martina**. Vzpostavljena je tudi pretrgana vez z »srbskimi« Skubici, **Jovanko Desnico**, **Reljo Kostićem** in drugimi.

Brigadni general **MARTINČIČ Miroslava Miroslav** je bil rojen 24. 7. 1882 v Kostanjevici. V krstni knjigi župnije Kostanjevica se sicer navaja krstno ime **Friderik - Jakob**, isto tudi za očeta.

Oče **Miroslav (Fridrih)** je bil davčni uradnik, **mati Elenora**, roj. Veit, pa gospodinja. Osnovno šolo je obiskoval v Kranju, realko v Ljubljani. Zatem je v letih 1898-1901 končal kadetsko šolo avstroogrške vojske, v letih 1912-1913 pa še korpusno šolo. Poročen je bil z **Danico Uzelac**, s katero je imel dva otroka: **Miroslava**, rojenega 20. 8. 1916 in **Nikolo**, rojenega 20. 1. 1920. Bil je rimokatolik. Dobro je obvladal nemško.

V avstroogrski vojski je služil kot praporščak do 1913, potem pa v 1. svetovni vojni kot častnik in poveljnik čete in bataljona v bosanskem polku.

Bil je Maistrov borec in je kot stotnik I. razreda sodeloval v bojih na Koroškem. Z istim činom je 10. 3. 1919 prestopil v Vojsko SHS in kraljevine Jugoslavije. Opredelil se je kot Jugoslovan. Opravljal je dolžnosti poveljnika čete, bataljona in pomočnika poveljnika polka. Potem je bil poveljnik 31. pehotnega polka (22. 4. 1929 - 14. 6. 1932) in 15. pehotnega polka (14. 5. 1932 - 22. 1. 1937), vršilec dolžnosti poveljnika pehote v šumadijskem divizijskem območju (6. 2. 1937 - 10. 12. 1938) in nazadnje je bil poveljnik zaledja dravske divizije v Ljubljani (10. 12. 1938). Upokojen je bil 6. 3. 1939. Prejel je visoka odlikovanja: red belega orla V. stopnje, red sv. Save IV. stopnje in red jugoslovanske krone IV. stopnje.

Po upokojitvi je živel je z družino v Zagrebu, kjer naj bi 1943 tudi umrl. Stikov s sorodniki na žalost nisem uspel vzpostaviti. V Kostanjevici se ga ne spominjajo, pa tudi v Kranju je družina živela le nekaj časa.

Brigadni general **LOKAR Ivana Anton** je bil rojen 9. 10. 1884 v Črnomlju. Njegov oče Ivan je bil učitelj, mati Margareta, roj. Strbenc, pa gospodinja. Stanovali so v Črnomlju šte. 29, kjer je **Anton** tudi končal osnovno šolo. Po končani realki se je vpisal v kadetsko šolo avstroogrške vojske in v toku 1. svetovne vojne opravljal številne poveljniške in štabne dolžnosti. Bil je izredno cenjen kot generalštabni častnik.

Kot Maistrov borec je sodeloval v bojih za Koroško v štabu Jezerskega odreda kot generalštabni stotnik I. razreda in bil za izredne zasluge odlikovan z redom belega orla IV. stopnje. Dne 10. 3. 1919 je prestopil v Vojsko SHS oziroma kraljevine Jugoslavije. Dne 31. 7. 1920 se je v Zagrebu poročil z **Metko Schaufl**, vendar podatki o potomcih niso znani. Umrl je 18. 3. 1961 v Zagrebu. Starejši Črnomeljčani, med njimi tudi **Zvone Lavrič**, se ga spominjajo. Tu naj bi imel tudi del širše rodbine (**Ahačič, Polič**).

Opravljal je poveljniške in štabne dolžnosti po vseh krajih Jugoslavije. Veljal je za enega najbolj sposobnih generalov tedanje vojske, in je bil kot načelnik štaba 4. armade v aprilski vojni 1941 ocenjen takole: »...general Anton Lokar je odličen častnik v vsakem pogledu, zaveden in izredno prizadeven«.

Brigadni general **SKUBIC Viktorja Vladimir** je bil sicer rojen 30. 5. 1877 v Požarevcu, Srbija, vendar se je dobro zavedal svojih slovenskih in belokranjskih korenin.

Njegov oče, dr. **Viktor Skubic**, je bil rojen 19. 4. 1845 v Črnomlju 133, takratnem Zhernemu, očetu **Johannu Skubitzu**, rojenem 20. 4. 1822 v Toplicah 2, danes Dolenjske Toplice, in materi **Marii Puchek**, rojeni 15. 6. 1821 v Črnomlju 13.

Med Skubici sem zasledil ustno izročilo, da so potomci francoskega vojaka iz dobe Ilirskih provinc, oziroma iz Dolenje Sušice pri Dolenjskih Toplicah. To je »potrjeval« tudi podatek iz Statusa Animarum (družinske knjige) župnije v Šmarju, kjer je zapisano, da so davnega 1818 družini Skubic v vasi Glinek po domače rekli »Pri Francozu«. Ker pa sem bil opozorjen, da bi priimek Skubic lahko izviral tudi iz ptičjega imena »skobec«, sem si prizadeval za nadaljevanje raziskav v obstoječih cerkvenih knjigah. In zares, iz župnije Dolenjske Toplice so nam posredovali najstarejši podatek iz tamkajšnje knjige Status Animarum, da je bil Johannov oče **Janez Skubic**, rojen 1. 11. 1790 tudi v Toplicah 2, poročen z **Marijo Finks**, rojeno 2. 7. 1792. Torej, ni šlo za nobenega francoskega potomce, morda je takratni župnik v Šmarju samo hudomušno zapisal kam so Francozi radi zahajali...

Janezu in Mariji Skubic se je v Črnomlju rodilo osem otrok. Najstarejšega **Viktorja** so poslali na Dunaj, kjer je končal študij medicine. Trije otroci so umrli, **Alojz** je odšel v ZDA, kjer so sinovi dosegli ugledne položaje. Doma sta ostala najmlajši **Matija, gostilničar, in Leopold**, pa tudi sestra **Frančiška**, poročena **Berlec**.

Viktor je med študijem medicine na Dunaju spoznal lepo **Ano Winter**, iz Salzburga, hčerko madjarske grofice in avstrijskega inženirja in gradbenika železniške proge Beograd - Niš. Zdi se zelo verjetno, da se je za Winterjevimi podal v Srbijo tudi mladi zdravnik iz Črnomlja, saj sta se z Ano okrog 1870 tudi poročila in nastanila v Požarevcu. V zakonu sta imela šest otrok, štiri sinove in dve hčerki. Dva, **Milan in Vladimir**, sta postala častnika srbske vojske, slednji tudi brigadni general kraljeve vojske Jugoslavije. Druga dva, **Dušan in Dragoljub**, sta bila oba farmacevta. Imela sta apoteko v Gornjem Milanovcu in v avstrijskem Grazu. Dragoljub je bil tudi bankir in poslanec. Bil je veseljak in kot tak je bil znan po vsej Srbiji. V Vrnjački banji je tudi sezidal »**Vilo Skubic**«. Viktor je vsekakor vzdrževal zvezo z domačimi v Črnomlju, saj so na domačiji imeli tudi dve fotografije njegovih sinov.

Mladi zdravnik Viktor je bil verjetno prvi slovenski zdravnik v Srbiji, vsekakor je bil prvi slovenski zdravnik v srbski vojski. V družinskem izročilu je ostala ohranjena zgodba o njegovem prestopu v pravoslavno vero. Namreč, neke hude zime, na dan sv. Save, 26. januarja, je v dvokolici pohitel na pomoč smrtno bolni ženski. Prišel je prepozno in ženska je umrla. Ko se je vračal domov proti Požarevcu, je na nekem zaledenem močvirju popustil led, pa se je Viktor znašel v ledeni vodi. Uspel je izpreči konja, pa je premražen odjahal proti domu. Potem so jezdeca napadli še volkovi. Zaobljubil se je svetniku Savi, če se bo rešil, bo prestopil v njegovo vero. Konj je postal žrtev tropa volkov, Viktor pa se je čudežno rešil, seveda s hudo pljučnico. Umril je 1892 in je pokopan v Požarevcu, parc. št. 14/84. V istem grobu je pokopana tudi **žena Ana**, ki je umrla 1935. Grob je vzdrževan.

Vsekakor je dr. Viktor Skubic prvi slovenski zdravnik v srbski vojski, vendar ga ne moremo prištevati med tiste slovenske zdravnike - prostovoljce, ki so odhajali na pomoč mladi srbski državi, ki se je borila proti Turkom, a omenjeni so v knjigi »**Kladivarji**«.

Po končani srbsko - bolgarski vojni 1885-1886 je dr. Viktor Skubic, rezervni sanitetni stotnik srbske vojske, prejel spomenico Milana I Obrenovića, kralja Srbije. Spomenico je ohranila Viktorjeva hčerka **Olga**, kopijo pa mi je prijazno poslala njena hčerka **Jovanka Desnica** in sin **Relja Kostić**, znani srbski arhitekt.

V Požarevcu je Vladimir končal osnovno šolo in gimnazijo. Nato je v Beogradu v letih 1897-1899 končal nižjo vojno akademijo srbske vojske. Bil je udeleženec srbsko-turške vojne 1912 (major, poveljnik čete 4. znamenitega »prekobrojnega« polka), srbsko-bolgarske vojne 1913 (major in poveljnik čete) in 1. svetovne vojne 1914-1918 (podpolkovnik in pribočnik poveljnika timoške divizije). Aprila 1917 je bil ranjen v levo oko in je bil zato do konca vojne na službi v sanitetnem oddelku Vrhovnega poveljstva.

Vladimir je po očetu sprejel pravoslavno vero, po narodnosti pa se je opredelil kot Jugoslovan. Dobro je govoril slovensko. Prvič se je poročil z **Marijo Ekerović**, s katero je imel sina **Dobrivoja** (1907-1935), po ženini smrti 1916 pa se je v drugo poročil z **Milico Kamenči**.

V posamezne čine je bil povišan takole: pehotni podporočnik 13. 10. 1899, poročnik 7. 3. 1903, stotnik II. razreda 12. 7. 1906, stotnik I. razreda 14. 1. 1910, major 19. 4. 1913, podpolkovnik 14. 10. 1915, polkovnik 14. 10. 1920 in pehotni brigadni general 1. 12. 1925. Zdi se, da je prav po povišanju v generalski čin obiskal očetov dom v Črnomlju, saj so takrat domači govorili, da so prišli »srbski generali«. Tako je nastala tudi pričujoča fotografija.

Po letu 1918 je opravljal naslednje dolžnosti:

- razredni starešina Nižje vojaške akademije v Beogradu (2. 12. 1919 - 15. 10. 1924);
- poveljnik brigade v šumadijskem divizijskem območju v Kragujevcu (15. 10. 1924 - 10. 2. 1927);
- poveljnik mesta Niš (10. 2. 1927 - 25. 12. 1930);
- pomočnik poveljnika zetskega divizijskega območja na Cetinju (30. 4. 1931 - 9. 11. 1932) in poveljnika bregalniške divizije (3. 12. 1932 - 25. 11. 1933).

Upokojen je bil 25. 11. 1933, ko so mu dali naslednjo oceno: »**General Skubic pripada vrsti naših elitnih pehotnih častnikov, trdnega in primernega karakterja, miren, premišljen, odločen, inteligenent. Ima solidno splošno in strokovno izobrazbo. Svoje sposobnosti je dokazal na vseh položajih, ki jih je zasedal tako v miru kot v vojni**«.

Vzdrževal je tudi zveze s sorodniki (**stric Alojz**) v Chicagu, ZDA, pa je o tem poročal svojemu stricu Mihaelu v Črnomelj, a obenem mu je poslal fotografije dveh nečakov, **Edvarda in Rudolfa** v uniformi ameriške vojske.

General Skubic je verjetno eden od redkih generalov, ki je prejel dvajset odlikovanj, nekatera tudi večkrat. Zato jih velja naštet: medalja za vojaške zasluge, medalja kralja Petra I, zlata medalja za hrabrost (1912), tri zlate medalje za posebne zasluge (1914-1918), red velikega orla V. stopnje, red Karađorđeve zvezde IV. stopnje, dva reda belega orla V. stopnje, red sv. Save II. stopnje, spomenica za srbsko-turško vojno 1912/1913, spomenica za srbsko-bolgarsko vojno 1913, spomenica za evropsko vojno 1914-1918 in albanska spomenica 1915.

Poleg tega je prejel še naslednja tuja odlikovanja: bolgarski križ Aleksandra z meči IV. stopnje, francoski armadni vojni križ, grški vojni križ III. stopnje, panamska medalja II. stopnje za izredne zasluge in romunski križ okrog vratu.

Družina Skubic iz Črnomlja ima nekaj ohranjenih fotografij in dokumentov, ki dokazujejo, da je general Vladimir zelo rad zahajal na očetovo domačijo in vinograd.

Umrli je po hudi bolezni 12. 12. 1957 v Beograd, pokopan pa je na pravoslavnem pokopališču.

Edini od Dolenjcev, ki ni bil pozabljen, je kontraadmiral **VUČER Ignaca Franjo**, nazadnje poveljnik 1. pomorsko-obalne cone. Članek za Enciklopedijo Slovenije sem napisal na predlog urednika, podatke pa sem zbral prek **rodbine Levičnik** in vnuka **Franje Vučera** iz Zagreba, ki mi je ljubeznivo poslal tudi avtoportret svojega starega očeta.

Rojen je bil 13. 1. 1875 v Dolenji Brezovici pri Šentjerneju. Po končani gimnaziji in maturi v Ljubljani je 1. 10. 1892 kot častniški aspirant vstopil v avstroogrsko vojno mornarico. **Oče Ignacij** in **mati Ema** sta ga vzgojila v pravega domoljuba. Bil je rimokatolik. Dne 1. 5. 1898 je opravil častniški izpit in dobil

čin poročnika fregate. Nato je 1900 končal torpedni, 1904 potapljaški in 1912 topniški tečaj. Plul je po vseh morjih sveta.

Posamezne čine je dobil takole: poročnik bojne ladje 1905, poročnik bojne ladje I. razreda 1907. Kot kapitan korvete (1. 5. 1914) je bil v toku 1. svetovne vojne poveljnik rušilca »Ulan« in ladje za reševanje »Herkules«. Ob koncu vojne je bil 1. 5. 1918 povišan v čin kapitana fregate.

Po razpadu Avstroogrške je takoj prestopil v Vojsko SHS, se opredelil kot Jugoslovan in bil najprej načelnik pomorskega urada pri ljubljanskem Narodnem svetu, pozneje pa je opravljal naslednje dolžnosti:

- poveljnik pomorskega arzenala v Tivtu (1. 10. 1919 do 16. 8. 1923) s tem, da je 12. 7. 1921 povišan v čin kapitana bojne ladje;
- poveljnik III. pomorsko-obalne cone v Kumboru (17. 8. 1923 - 8. 1. 1926) in I. pomorsko-obalne cone na Sušaku pri Reki, pozneje v Selcih (9. 1. 1926 - 3. 10. 1931).

Dne 17. 12. 1930 je bil povišan v čin kontraadmirala. Upokojen je bil 31. 12. 1931.

Prejel je naslednja odlikovanja: red belega orla V. stopnje, red sv. Save III. stopnje in red jugoslovanske krone IV. stopnje.

Živel je v Zagrebu, med 2. svetovno vojno pa je v Drči pomagal NOG. Ljubiteljsko se je veliko ukvarjal s slikarstvom (avtoportret prikazan). Umrl je 22. 5. 1956 na svojem domu v Drči, pokopan pa je v Šmarju pri Šentjerneju, v skupni grobnici s svakom - generalpodpolkovnikom Karlom Levičnikom.

Brigadni general Vladimir SKUBIC - še dve fotografiji!

Gospod **M. Breskvar** iz Ljubljane mi je posredoval iz fotoalbuma svoje prababice Vide Skubic doslej neznan fotografiji brigadnega generala Vladimirja Skubica iz Črnomlja! Posneti sta v Črnomlju 15. 8. 1937. Na spodnji sliki je general **Vladimir Skubic** je v sredini v letnji beli uniformi, levo od njega (druga) sta **Vida** in (tretji) **Jože Skubic**, prababica in praoče lastnika fotografije. V prednji vrsti klečijo **bratje in sestre Jožeta Skubica**, desno od generala sta Vidini sestre **Blažena** (stoji) in **Jarmila** roj. **Šetina** (kleči s sinom v naročju).

Viri in literatura:

- Arhiv Vojske SHS in kraljevine Jugoslavije, Personalni kartoni generalov in admiralov slov.enske narodnosti, Vojaškozgodovinski institut, Beograd, kopirano junija 2003
- Enciklopedija Slovenije, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1987 - 2002
- Kranjc F. Marijan, generalmajor v pokoju, Slovenska vojaška inteligenca - generali in admirali, Borec, Ljubljana, 2000
- Vojna enciklopedija, VINZ, Beograd, 1958-1969
- Vojnozgodovinski zbornik, Vojni muzej Logatec, 1999-2002